

longst, um ein stundum kundi havt orsaka á spurt: hví?

Tollaksmessumorgum fór Jákup frá húsum væl áðrenn tað tók at dagna. Hann gekk norður frá Trønni, ið var norðrasta hús í bygðini, og út á Tanga, haðani hann fann fóir eystur í Víkinu, har hann visti, at nógv flíða var at fáa. Kyrt var. Tó at tað illa nokk var farið at «blána í eystrí», so legðist hann beinan vegin at stinga flíður.

Ræddur hevði Jákup ongatið verið, og henda morgun hevði hann einans í huga at útínna arbeið sít skjótast gjørligt.

Alt var kvirt eina góða løtu, og Jákup hevði eftir stuttum bili flíðið væl av flíðum í byttuna. Tá varnaðist hann eina stunan ulla av sjónum, og hann gjørdist heldur illa við, í slíkt ljóð helt hann seg aldri áður hava hoyrt. Um hann ikki hevði verið úti í einum so umráðandi orindi, so hevði hann óivað skundað sær at tikið til rýmingar; men tað kundi ikki vera talan um nú. Hann mátti royna at erra seg upp og ikki dvína. Men nú bar lítið til hjá honum at stinga flíður; tí ljóðið nærkaðist í hvørjum. Nú tók dirið at tróta, og hann hevði seg nakað niðan frá. Tá ljóðið kendist so nær, at hann ikki longur ivaðist í, at tað kom av sjálvari Víkinu, gjørdist longur millum stuni, men nú hoyrdist stundum nakað snjalt inn í millum eins og skrigg. Nú settist Jákup. Hann sat einans og stardi út á Víkina og biðaði eftir, at tað skuldi lýsa so mikið, at hann sá, hvat hesin logni óhugni kom av.

Umsíður lýsti so mikið, at Jákup sá nokur stórdjór úti á víkinu; men enn var tað ógjørligt at gera av, hvørji tey vóru. Tó ikki vardi tað leingi, fyrr enn dagurin hevði ment seg so mikið, at hann helt seg siggja, tað vóru hvalir. Og nú skilti hann, at stunini, hann hevði hoyrt, vóru blástur, og hvínni tað ljóðið, ið kemur av, at hvalja strýkur eftir hvali. Grind hevði hann sæð áður og helt vera foran fyrri at kenna, um hann ongatið hevði verið henni so nær sum hesa ferð. Men eina løtu mátti hann biða enn fyrri at gerast visur í, at tað veruliga var grind. Hesa stundina, hann sat har og biðaði eftir fullum dagslýsi, mintist hann gjølla afturá alt sít liv — hendan tærandi sálarleikin millum gleði, vón og svartasta vónloysi. Og tankarnir, sum teir flugu: Um tað nú var betur at renna heim og gera grindaboð, áðrenn grindin helt til havs aftur; men tað var jú stór skomm at gera boð, um hetta ikki var grind, ið lá á Víkinu. Tað hevði hann fingið at kent av og á alt lívið. Og hann hugsaði um, hvussu tíðum hann og aðrir snáðreingir høvdu argað gamla Hanus, tí hann í ungdommi sínum hevði gjørt boð av «eini grind», ið fór á flog.

Jákup sat notrandi á klettinum, meðan hugur hansara ferðaðist millum vón og iva, og tann

stóra týðning, tað kom at fáa fyrri foreldur hansara og systkin, ja, fyrri hann sjálvan eisini, um ein slíkur fongur varð fligin — áh, tað hevði verið eini jól!

Umsíður gjørdist so ljóst, at har einki var at ivast í longur: hetta var grind! Bert ein lítill bólkur, men tað var grind!

Lættur var hesin smádrongur á fleti, tá hann kom suður móti Trønni rópanði grindaboð. Og ikki var Mikkjal seinur á stoðni, og í holunum á honum kom Suffia. Baturin varð skrubbaður oman eftir molini eftir ongum lunni, so skundisliga varð atborið, og sessaðust so foreldur og sonur við áranar.

Tey róðu, tað tey vóru ment, tí fegin vildu tey verða fyrst til grindina, sum rímligt var; men Ovarustovubóndindi, ið hevði verið í ferð við at flota álta-mannafarið at fara til stórbygðina við eftir jóladrekka og oðrum góðgæti, bar eisini skjótt at, tá hann hoyrði grindaboðini, og kom hann sjálvur triðji út eftir fjórðinum attaná teimum.

Skjótt rann saman millum bátarnar, og ikki vóru tey á Trønni komin stórt meir enn hálva leiðina norður móti Tanga, tá maskinbáturin streyk framvið tristinum. Bóndin sat til róðurs, og einki var at taka seg aftur í, at hann kendi til. Sonur hansara sat og fonglaðist við motorin, og á toftubeikki sat hin triðji maðurin hvítkleddur og róði.

Tey á Trønni høvdu tikið á av øllum alvi; men lítill stírið var í teimum, og tá tað rann so skjótt saman millum bátarnar, gjørdust tey meir og meir vónbrotin — tað var nævið, at bæði Suffia og Jákup feldu tár, og Mikkjal var í doprum lagi; hann sat og bannaði vanlagnu síni — mest innantanna, men sjálvandi slapp eithvort orðið út um tanngarðin eisini. Tey góvu at kalla uppát at rógva.

Tá bátarnir flutu borð um borð, reistist Ovarustovubóndin og rópti háðandi: «Tú á Trønni eru snemma á fótum í morgun, meini eg. Og tann skundur tit hava; fara tit eftir jørdarmóður?»

Sinnið rann at Mikkjali, og hann rópti aftur imóti: «Tú ert líka krøkin enn sum áður! Lætt fellur tær at háða, ið alt hevur, og meir vilt gloypa!»

Men bóndin var kátur: «Nú nú, skyldmaðurin, argast ikki,» helt hann og legði so hændi aftur at: «Nú fór finningafiskurin, hin gamli!»

Ikki var orðið meir enn talað, tá stoðgaði motorurin, og bóndakorrurin misti ferðina, gryftin frá bógunum legðist so við og við. Bóndin bannaði sum eitt, ið ert er, yvir hesar motorar, sum ein aldri kundi lita á. Pætur, sonur hansara, lætst við sveittabroti at arbeiða uppá at fáa kvørnina aftur at mala; men einki bar til. Ongatið fekk nakar at vita, at hann við vilja hevði stoðgað maskinuni, tí honum tóktist synd í teimum á Trønni. Og eingin annar á bátinum hevði fingist við motorar fyrr, so hinir báðir tóku beinan vegin til áranar at rógva tað dýrasta,

teir vóru mentir. Men tað kundu teir spart sær; tí tá tey á Trønni sóu, hvussu til stóð á bónda-bátinum, legðu eisini tey alla orkuna í róðurin, og nú dugdi hin tungi maskinbáturin lítið móti hinum lætta tristinum.

Suffia hugsaði við sær, at henda hending var stýrd frá í erva; men Mikkjal og sonurin frøddust yvir, at eydnan kortini tóktist vilja gerast teimum hollari.

Tá tey komu norð fyrri Tangan, sóu tey, at grindin enn lá á Víkinu, og nú var fróin stór. Tað var í ein handavending, tey høvdu uppá mastur. Nú ráddi um at goyma grindina á Víkinu, til bátarnir gjørdust nóg mangir.

So við og við komu bátarnir frá bygðunum har í nánd; men tá teir vóru um 20 í tali, máttu teir royna at fáa rakstur á grindina, um sjóvarfallið ikki skuldi renna frá teimum. Tað ráddi um at fáa bent hana suður um Tanga og inn av streymi. Var hon komin á fjórðin, skuldi vilja illa til, um hon slapp, tí góð hvalvág var.

Her gekk alt eftir vild. Grindin varð rikin inn á fjórðin og nakað inn um bygðina, har hon varð hildin til. Hon gjørdi landgongd — bert nakrir fáir hvaliringu eftir, og skjótt vóru teir týndir av vákunum — so bátaskaðin var lítill. Men stór var grindin ikki. Einir 90 hvalir vóruð merktir; men grindademið var lítið, so hetta var kortini ein góður fongur, og helst fyrri tey á Trønni, ið flugu finningarfiskin. Henda jólagrind kom teim so væl við, at tey ikki longur nyttust at stúra fyrri vetrinum.

Sedlarnir komu út jólaaftansmorgun, og so varð auksjónin hildin. Fleiri ár vóru síðan grind doyði í hesum grindadomi, so nógvr vóru teir, ið keypa vildu, og tá lítið var at selja, so fór tað dýrt.

Um miðdagsleitið kom ein bátur, eitt tiggjumannafar, á hvalvána at keypa grind — hetta vóru langfaramenn, ið frætt høvdu frá grindini — men teir komu ov seint, alt var sel. Hesir menn vóru ógviliga forhamaðir yvir at hava ród so drúgvan róður til onga nytta. Men ein teirra, ein skipari, ið kendi Mikkjal og visti, hvussu illa hann var kominn fyrri, fór til hansara og beyð sær at keypa 10 skinn av finningarfiskinum fyrri 25 kr. skinnið. Mikkjal tók beinanvegin av, tí nógv var, sum tey leingi høvdu saknað, og burturav hesum peningi fekk hann so keypt sær tað salt, honum tørvandi fyrri at fáa heint frá hondini allan heundan væl-signaða mat. Har umframt kom, at hann til várs mátti keypa set, um hann skuldi fáa nakað í jørdina, og so var mangt, mangtannað, ið tørvandi. Hugsaði hann tí við sjálvum sær: Nú skulu vit fáa eini góð jól!

Nakað seinni, tá Mikkjal hevði verið við hús og fingið sær hin besta dogurðan, hann hevði smakkað í langar, langar tíðir, og við byrðaleypu á bakinum gekk heim aftur gjøgnum bygðina, kom ein av langfaramonn-

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3. Lørdag 11—2.

FÆROSK MARGARINE VITA NR. 1.

Vitaminiseret.

er fremstillet af de bedste Raastoffer.

unum til hansara og bað hann selja sær nokur skinn av grind. Mikkjal heldur, at tað hevði hann lítlan hug til, tí ikki var gott av vita, nær hann varð forur fyrri at vinna nakað munandi aftur, so ring sum heilsan hevði verið hetta ár. Og hann hevði longu latið 10 skinn gyllinsfiskinn.

Maðurin segði seg at vita hetta og legði aftrat: «Eg havi frætt, at tú hevði óeydnun við kúnni; men letur tú meg fáa eini 5 skinn frá tær í dag, so skalt tú ikki verða svikin, tú skal fáa mína bestu kugu í viðurgjald.» Hann var bóndi, hesin maðurin.

Eina løtu stóð Mikkjal og hugsaði. Hann visti hvussu nógv tað hevði at týða fyrri bornini at fáa mjólk, og hann hevði sæð, hvussu tey víkaðu dag frá degi, tá tey ikki flugu mjólk og annan góðan mat. Og hann mintist, hvussu nógvan dent konan hevði lagt á at hava kúgv, sum hon segði var besti stuðulin í húsarhaldinum. Men hann hevði líkasam varhugað av, at hesin fremmandi maðurin vildi rætta honum eina hjálpanði hond, og hetta dámdi honum ikki væl, tí hann vildi ikki roknað fyrri nakað neyðardýr. Men tá bóndin ikki beinanvegin fekk svar og tí ventaði sær at fáa noktan, helt hann áfram: «Eg veit, at tú misti kúnna, og eg vildi freista teg við einum góðum tilbøði heldur enn at bjóða tær pengar, tí eg skal siga tær uttan at vilja rósa mær sjálvum, eg havi frálíka góð neyt.» Tá tók Mikkjal við bóðnum.

Hesi jólini vóru tey bestu tey á Trønni nakrantíð í livinum høvdu havt. Tí henda bráðlaga yvirgongdin frá ússaligasta vesældomi til vanlig livikor gjørdi tey dopru og tungu lyndini glað, og ið hvussu er Suffia og bornini takkaðu Gudi fyrri hesa vend. Eisini Mikkjal mátti viðganga, at her hevði ein «hægri makte» veitt hjálp.

Ormur undir Ivarssteini.

Lad os bede.

Soleiðis nevnt ein dansk bønabók við eini bøn fyri hvønn dag í árinum, sum út er komin á Lohse's forlag. Hon er savnað av prestinum Axel Fr. Moe, ið mangir Føroyingar kenna — hann hevur verið prestur í Suðuroy. Moe hevur sjálvur skrivað nakrar bønir; men høvuðsinnihaldið í bókini er av ymsum øðrum. Hann sigur í formælinum, at mangar andaktsbøkur eru útkomnar á danskum máli, men fólk hevur leingi saknað eina bók, ið inniheldur bønir, uttan nakrar frágreiðingar ella hugleiðingar. Hann mælir fólk til ikki at lesa hesar bønir ymsum ramsur men sáttliga og við andakt. Vit loyva okkum her — fyrri at geva eina mynd av bókini — at prenta upp bønina fyrri jólaaftan:

Lov og Tak og Pris skal du have, o Gud og Fader i Him-melen, at du gav os din Son til Frelser! Tak Jesus, du Guds Son, fordi du gav os alt, hvad du selv ejer og har. O Herre, saa giv os nu ogsaa din Aand til Ordet i disse Juledage, og lad Djævelen faa en fattigere Jul, end han har haft hidtil iblandt os. Lad din Aand, Herre, indplante Troen i nogle flere Mennesker her hos os i denne Jul. Og lad din Aand frede om Troens Juletræ i dine helliges Hjerter, og lad os mærke det, kære Herre Jesus, at vi handler ret i at begynde vor Jul i dit Hus; lad os mærke det, naar vi kommer hjem, at vi har faaet den bedste Julegave med os hjem, at vi har faaet dig, kære Jesus, med os hjem. Amen.

Spisustovustólar, Spisustovustólar, Spisustovuborð,

gólvtæppi, divanir og divanteppi. Modernaðir stólar og sofar. — Spiralsengur, træsengur, madrassir, fjáðrabotnar o. a. m. fæst á Møblaverkstæðnum hjá

Hans P. Poulsen,
Tlf. 238.